Lietas Nr. A420292416
Lietas arhīva Nr. A42-00799-17/7

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rīgā 2017.gada 20.februārī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese D.Ābele,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /pers. D/ pieteikuma par pienākuma uzlikšanu Salaspils novada domei izdot labvēlīgu administratīvo aktu, ar kuru tiktu anulētas ziņas par /pers. E/ deklarēto dzīvesvietu /adrese/.

Aprakstošā daļa

[1] 2016.gada 1.jūlijā Salaspils novada domē (turpmāk arī – Dome) saņemts /pers. D/ (turpmāk arī – pieteicējs) atkārtots iesniegums ar lūgumu izdeklarēt no pieteicējam piederošā īpašuma /adrese//pers. E/ (turpmāk arī – trešā persona). Šajā iesniegumā kā pamatojums norādīts tas, ka nekustamo īpašumu pieteicējs ir ieguvis saskaņā ar noslēgto Uztura līgumu starp viņu un strīdus nekustamā īpašuma īpašnieci – pieteicēja vecmāmiņu /pers. G/. Uztura līgumā bija noteikts apgrūtinājums par tiesībām vecmāmiņai /pers. G/ un viņas meitai un pieteicēja mātei /pers. H/ līdz mūža galam dzīvot nekustamajā īpašumā. Pieteicēja māte ir mirusi 2014.gada 30.decembrī. Uztura līgumā nav nekādu apgrūtinājumu par labu trešajai personai – /pers. H/ bijušajam laulātajam, dzīvot pieteicējam piederošajā nekustamajā īpašumā. Līdz ar /pers. H/ nāvi trešajai personai ir zudis dzīvesvietas deklarācijas tiesiskais pamats.

Ar Domes izpilddirektora 2016.gada 5.jūlija lēmumu Nr.ADM/4–4/16/2084 (turpmāk – Sākotnējais lēmums) nolemts atteikt anulēt deklarēto dzīvesvietu trešajai personai.

[2] Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja Domē. Ar Domes sēdes 2016.gada 10.augusta lēmumu (protokols Nr.17) (turpmāk – Lēmums) Sākotnējais lēmums atstāts negrozīts. Lēmums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

Ņemot vērā, ka trešās personas deklarētā dzīvesvieta strīdus nekustamajā īpašumā ir kopš 1989.gada, t.i. 26 gadus un iepriekšējā īpašniece /pers. G/ pretenzijas pret trešo personu kā znotu par prettiesisku nekustamā īpašuma lietošanu un pierakstīšanos tajā (dzīvesvietas prettiesisku deklarēšanu) nav izvirzījusi, nav pamata uzskatīt, ka, pierakstoties nekustamajā īpašumā, trešā persona būtu sniegusi nepatiesas ziņas. Tā kā trešā persona lieto nekustamo īpašumu /adrese/ un Domes rīcībā nav pierādījumu, ka viņam nebūtu tiesības lietot šo nekustamo īpašumu (civilprocesuālā kārtībā nav atrisināts strīds par nekustamā īpašuma lietošanu), ir pamats konstatēt, ka nav iestājušies apstākļi, kas, dotu tiesības iestādei anulēt ziņas par personas deklarēto dzīvesvietu.

[3] Nepiekrītot Lēmumam, pieteicējs 2016.gada 9.septembrī iesniedza tiesā pieteikumu, lūdzot to atcelt un izdot pieteicējam labvēlīgu administratīvu aktu.

Pieteikumā norādīts, ka Uztura līgumā nav nekādu apgrūtinājumu attiecībā uz trešās personas uzturēšanos pieteicēja īpašumā /adrese/. Trešā persona tur dzīvoja tikai kā /pers. H/ laulātais. Sakarā ar īpašuma atsavināšanu pieteicēja labā, pamatojoties uz uztura līguma nosacījumiem, un /pers. H/ nāvi 2014.gada 30.decembrī, trešajai personai ir zudis deklarētās dzīvesvietas /adrese/ tiesiskais pamats. Starp pieteicēju un trešo personu nav slēgti nekāda veida līgumi, t.sk. īres līgums.

Lēmumā **nav minēts neviens cits tiesiskais pamats, ne arī kāda atsauce uz tiesiskiem aktiem, kas padarītu trešās personas piedeklarēšanos pēc viņa sievas nāves par tiesisku.** Tā kā trešā persona **reāli nedzīvo** Kļavu ielā 4, tad zūd jēga deklarēšanās faktam – **minētā persona šajā adresē nav sasniedzama saziņā ar valsti. Domes atteikums izdeklarēt nepiederošu personu ierobežo pieteicēja cilvēktiesības uz īpašumu, apgrūtinot īpašuma apsaimniekošanu un pārdošanu.**

[4] Tiesai sniegtajos rakstveida paskaidrojumos Dome norāda, ka pieteikumu uzskata par nepamatotu un noraidāmu, pamatojoties uz Lēmumā norādītajiem argumentiem, papildus norādot turpmāk minēto.

[4.1] Fakts, ka ir mainījies nekustamā īpašuma īpašnieks vai ka trešā persona nav sasniedzama tiesiskās attiecībās ar valsti un pašvaldību, nav pietiekams pamats iestādei anulēt ziņas par trešo personu deklarēto dzīvesvietu, pamatojoties uz Deklarēšanas likuma pirmās daļas 2.punktu, bet īpašniekam nav tiesisku šķēršļu lūgt anulēt ziņas par trešās personas deklarēto dzīvesvietu, pamatojoties uz minēto tiesību normu, ja tiktu atzīts, ka šai personai nav tiesiska pamata dzīvot deklarētajā dzīvesvietā, kaut viņa tur nedzīvo. Taču jautājums par to, vai personai ir tiesisks pamats dzīvot deklarētajā dzīvesvietā, ir risināms civilprocesuālā kārtībā vispārējās jurisdikcijas tiesā, ceļot prasību.

[4.2] Tā kā pieteicējs pats norāda, ka trešā persona nav atbrīvojusi telpas, kā puses bija mutiski vienojušās, un uzturas strīdus īpašumā, kaut arī pēdējo mēnešu laikā epizodiski, tas nedod pašvaldībai tiesības anulēt ziņas par personas deklarēto dzīvesvietu.

[4.3] Pieteicējs uzsver, ka trešajai personai ir zudis tiesiskais pamats lietot nekustamo īpašumu, tātad faktiski strīds ir par personas tiesībām lietot nekustamo īpašumu (dzīvot tajā) un vēlme panākt ziņu anulēšanu par trešās personas deklarēto dzīvesvietu ir cenšanās atrisināt civiltiesisku strīdu administratīvā procesā.

[5] Trešā persona nav atbildējusi uz tiesas aicinājumu sniegt paskaidrojumu lietā.

[6] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 112.[1]panta pirmo daļu administratīvās lietas izskatīšana notiek rakstveida procesā bez tiesas sēdes, ja likumā nav noteikts citādi. Pārbaudījusi lietas materiālus, tiesa konstatē, ka nepastāv šķēršļi izskatīt lietu rakstveida procesā, tādējādi tiesa lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[7] Tiesa, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums ir pamatots un ir apmierināms.

[8] Augstākā tiesa ir atzinusi, ka, lai iestādei uzdotu izdot labvēlīgu administratīvo aktu, tiesai ir jāpārbauda, vai tiesību normas piešķir personai tiesības no attiecīgā publisko tiesību subjekta prasīt to labumu, kuru persona ietvērusi savā prasījumā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Ja piemērojamā tiesību norma nosaka noteiktus tiesiskus un faktiskus apstākļus attiecīgā labuma saņemšanai, tiesai jāpārbauda, vai konkrētajā gadījumā attiecīgie apstākļi ir iestājušies. Ja tiesa norāda uz kādu obligātu apstākli, kuram būtu jābūt, bet kurš konkrētajā gadījumā nav iestājies, tiesa var noraidīt prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, arī neanalizējot, vai ir iestājušies pārējie tiesību normā minētie apstākļi. Šādā gadījumā tiesa nav saistīta tikai ar administratīvā akta pamatojumā norādītajiem argumentiem. Izskatot prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tiesai neatkarīgi no iestādes lēmumā (atteikumā) ietvertā pamatojuma ir objektīvi jāizvērtē, vai pieteicējam ir tiesības uz labvēlīgu administratīvo aktu. Konstatējot, ka kāds labvēlīga administratīvā akta izdošanas priekšnoteikums nav iestājies, tiesai nav pamata apmierināt prasījumu (*sk., piemēram, Augtākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 12.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA–118/2007 10.punktu*).

Tādējādi tiesai jāpārbauda, vai konkrētajā gadījumā pastāv tiesiskie un faktiskie priekšnoteikumi, lai anulētu ziņas par trešās personas /pers. E/ deklarēto dzīvesvietu /adrese/.

[9] Saskaņā ar Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 12.panta pirmo daļu ziņas par deklarēto dzīvesvietu iestāde anulē, ja dzīvesvietas deklarētājs vai viņa likumiskais pārstāvis, vai dzīvesvietas deklarētāja vai viņa likumiskā pārstāvja pilnvarota persona, deklarējot dzīvesvietu, sniegusi nepatiesas ziņas (1.punkts), vai arī attiecīgajai personai nav tiesiska pamata dzīvot deklarētajā dzīvesvietā (2.punkts).

To, vai piemērojams Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 12.panta pirmās daļas 1. vai 2.punkts, izšķir lietas faktiskie apstākļi. Proti, ja no lietas faktiskajiem apstākļiem konstatējams, ka persona, deklarējot dzīvesvietu, sniegusi nepatiesas ziņas, ziņas par deklarēto dzīvesvietu anulējamas, pamatojoties uz Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 12.panta pirmās daļas 1.punktu. Savukārt, ja no faktiskajiem apstākļiem konstatējams, ka personai, deklarējot dzīvesvietu, bija tiesisks pamats dzīvot attiecīgajā dzīvesvietā, bet šis pamats vēlāk zudis, ziņas par deklarēto dzīvesvietu anulējamas, pamatojoties uz Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 12.panta pirmās daļas 2.punktu (*sk. Augstākās tiesas 2009.gada 18.maija rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA–327/2009 8.punktu, 2011.gada 16.marta sprieduma lietā Nr.SKA–34/2011 12.punktu*).

Izskatāmajā gadījumā pieteicējs lūdz anulēt ziņas par trešās personas deklarēto dzīvesvietu, norādot, ka viņam strīdus nekustamais īpašums nav izīrēts, kā arī viņš nav pieteicēja radinieks un strīdus īpašumā nedzīvo. Tātad lūgums ir pamatots ar Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 12.panta pirmās daļas 2.punktu. Līdz ar to tiesa pārbaudīs, vai trešajai personai ir zudis tiesisks pamats dzīvot deklarētajā dzīvesvietā.

[10] Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 3.panta pirmajā daļā noteikts, ka dzīvesvieta ir jebkura personas brīvi izraudzīta ar nekustamo īpašumu saistīta vieta (ar adresi), kurā persona labprātīgi apmetusies ar tieši vai klusējot izteiktu nodomu tur dzīvot, kurā dzīvot tai ir tiesisks pamats un kuru šī persona atzīst par vietu, kur tā sasniedzama tiesiskajās attiecībās ar valsti un pašvaldību. Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 3.panta otrajā daļā noteikts, ka personai ir tiesisks pamats apmesties uz dzīvi noteiktā nekustamā īpašumā, ja tai pieder šis nekustamais īpašums, attiecībā uz to ir noslēgts īres vai nomas līgums vai šā īpašuma lietošanas tiesības tā ieguvusi uz laulības, radniecības, svainības vai cita likumiska vai līgumiska pamata. Augstākā tiesa ir atzinusi, ka tādējādi persona iegūst (uztur) tiesisku pamatu apmesties uz dzīvi noteiktā nekustamā īpašumā, kā arī iegūst tiesību tur deklarēt savu dzīvesvietu (arī uzturēt šo deklarāciju), ja: 1) personai attiecīgais nekustamais īpašums pieder; 2) persona šo nekustamo īpašumu īrē; 3) persona ieguvusi šā īpašuma lietošanas tiesības uz laulības, radniecības vai svainības vai citu likumisku vai līgumisku attiecību pamata. *(sk. Augstākās tiesas 2013.gada 28.novembra sprieduma lietā Nr.SKA–532/2013 9.punktu*).

[11] Par Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 12.panta pirmās daļas 2.punktā minēto tiesisko pamatu dzīvot deklarētajā dzīvesvietā kalpo likums, līgums vai tiesas spriedums. Tiesiskais pamats zūd, pamatojoties vai nu uz likumu, līgumu vai tiesas spriedumu *(sk. Augstākās tiesas 2012.gada 15.maija sprieduma lietā Nr.SKA–291/2012 8.punktu)*. Tikai pastāvot nekustamā īpašuma īpašnieka gribai un tā rezultātā noslēgtam tiesiskam darījumam (īres līgums), vai esot laulībā, radniecībā vai svainībā, vai īpašuma lietošanas tiesības iegūstot uz cita likumiska vai līgumiska pamata, personai rodas tiesisks pamats deklarēt dzīvesvietu citam piederošā īpašumā. Pretējā gadījumā tiek aizskartas nekustamā īpašuma īpašnieka pamattiesības uz īpašumu. No tā izriet, ka valsts nav paredzējusi kādu leģitīmu attaisnojumu, lai aizskartu tiesības uz personai piederošā nekustamā īpašuma izmantošanu (*sk. Administratīvās apgabaltiesas 2011.gada 6.jūnija spriedumu lietā Nr.A42529608 un Augstākās tiesas 2011.gada 10.novembra rīcības sēdes lēmumu lietā Nr.SKA–822/2011*).

[12] Lietā nav strīda par to, ka nekustamais īpašums /adrese/ no 2012.gada 12.septembra ir /pers. D/ īpašumā. To apstiprina arī ieraksts Zemesgrāmatā (*lietas 8.lapa*).

Tāpat lietā nav strīda par to, ka adresē /adrese/ /pers. E/ ir bijis pierakstīts no 1989.gada 25.maija kā pieteicēja mātes /pers. H/ laulātais, ko apstiprina informācija no Personu datu pārlūka un ko neapstrīd procesa dalībnieki. Līdz ar to ir secināms, ka lietā nav konstatējami tādi apstākļi, kas būtu par pamatu trešās personas deklarētās dzīvesvietas anulēšanai, pamatojoties uz Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 12.panta pirmās daļas 1.punktu.

Lietā nav strīda arī par to, ka trešās personas laulātā /pers. H/ 2014.gada 30.decembrī ir mirusi (*lietas 10.lapa*) un starp pieteicēju kā uztura devēju un /pers. H/ (pieteicēja māte) un /pers. G/ (pieteicēja vecāmāte) kā uztura ņēmējām 2012.gada 12.septembrī noslēgtais uztura līgums (*lietas 9.lapa*), kā arī Mantojuma sadales līgums *(lietas 11.–12.lapa*) neparedz strīdus nekustamā īpašuma lietojuma tiesības trešajai personai pēc /pers. H/ nāves. Lietā nav iesniegts arī telpu īres līgums vai tiesas spriedums, kas atzītu trešās personas tiesības dzīvot /adrese/. Uz šādu dokumentu pastāvēšanu nav norādījusi arī Dome. Vienlaicīgi Dome, atsaucoties uz pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumu, uzskata, ka trešā persona joprojām reāli dzīvo strīdus nekustamajā īpašumā, tāpēc nav pamata anulēt ziņas par deklarēto dzīvesvietu.

[13] Tiesa konstatē, ka pieteicējs 2016.gada 21.jūlija apstrīdēšanas iesniegumā Domei ir norādījis, ka pēdējo mēnešu laikā /pers. E/ īpašumā uzturas epizodiski, kas norāda, ka viņam ir cita reālā dzīvesvieta (*lietas 47.lapa*), bet 2016.gada 1.jūlija iesniegumā norādījis, ka pieteicējam ar /pers. E/ ir bijusi mutiska vienošanās par viņa aizņemto telpu atbrīvošanu līdz 2016.gada 31.maijam, kas nav izpildīta (*lietas 44.lapa*). Savukārt pieteikumā tiesai pieteicējs norāda, ka trešā persona reāli nedzīvo /adrese/ (*lietas 5.lapa*).

Tiesas ieskatā noskaidroto faktisko apstākļu kopums norāda uz to, ka trešā persona strīdus nekustamajā īpašumā vairs nedzīvo. Pirmkārt, /pers. E/ nav sastopams šajā adresē tiesiskajās attiecībās ar valsti. Proti, tiesa konstatē, ka /pers. E/ adresētie tiesas sūtījumi pēc glabāšanas termiņa beigām ir nosūtīti atpakaļ tiesai ar norādi, ka piegādes laikā adresāts netika sastapts un tika atstāts aicinājums (*lietas 33.–34. un 39.-40.lapa*). Otrkārt, nav konstatējams arī trešās personas nodoms dzīvot strīdus nekustamajā īpašumā un tiesiska strīda gadījumā, ja tāds pastāvētu ar nekustamā īpašuma īpašnieku, aizstāvēt savas tiesības ar tiesas palīdzību. Pārbaudot Tiesu informācijas sistēmā pieejamo informāciju, tiesa nekonstatē, ka /pers. E/ būtu vērsies tiesā civilprocesuālā kārtībā par īres attiecību konstatēšanu vai īres līguma noslēgšanu. Treškārt, kā jau minēts, nekustamā īpašuma īpašnieks pieteikumā norāda, ka trešā persona vairs reāli nedzīvo viņa nekustamajā īpašumā. Tiesai nerodas šaubas par pieteicēja apgalvojuma patiesumu, jo gan faktiskie apstākļi var mainīties, proti, persona var pārstāt lietot nekustamo īpašumu, gan tiesas iepriekš konstatētie apstākļi, vērtējot tos savstarpējā kopsakarībā, apstiprina pieteicēja apgalvojuma patiesumu. Tiesas ieskatā nav iespējama visu šo apstākļu nejauša sakritība – korespondences nesaņemšanas strīdus nekustamajā īpašumā, nevēršanās tiesā par īres attiecību konstatēšanu un vienlaicīga nedzīvošana strīdus nekustamajā īpašumā. Līdz ar to tiesa atzīst, ka šajā lietā nav strīda par personas tiesībām dzīvot konkrētajā dzīvesvietā, un šādā gadījumā, kad persona tur arī faktiski nedzīvo, ziņas par tās deklarēto dzīvesvietu ir pamats anulēt (*sk., piemēram, Augstākās tiesas 2016.gada 30.marta sprieduma lietā Nr.SKA–210/2016 6. un 7.punktu*). Arī iepriekš Augstākā tiesa ir norādījusi, ka gadījumā, ja persona nekustamajā īpašumā nedzīvo un starp šo personu un nekustamā īpašuma īpašnieku nav strīda par tiesībām dzīvot nekustamajā īpašumā, taču personai īpašumā deklarēta dzīvesvieta, ziņas par deklarēto dzīvesvietu anulējamas, pamatojoties uz to, ka personai nav tiesiska pamata dzīvot deklarētajā dzīvesvietā. Šāda situācija var izveidoties, ja personai sākotnēji ir bijis tiesisks pamats dzīvot nekustamajā īpašumā un persona uz šo tiesību pamata ir dzīvesvietu deklarējusi, taču pēc tam labprātīgi vai uz vienošanās pamata atteikusies no savām tiesībām un atstājusi nekustamo īpašumu, bet nav izpildījusi Dzīvesvietas deklarēšanas likumā noteikto pienākumu deklarēt jauno dzīvesvietu. Šādā gadījumā starp deklarēto personu un nekustamā īpašuma īpašnieku nav civiltiesiska strīda, kuru risināt Civilprocesuālā kārtībā, proti, personas vienīgā atlikusī saistība ar nekustamo īpašumu ir administratīvi tiesiskais dzīvesvietas deklarēšanas fakts (*sk. Augstākās tiesas 2012.gada 27.septembra sprieduma lietā Nr.SKA–391/2012 13.punktu*). Pat apstākļos, kad trešā persona strīdus nekustamajā īpašumā faktiski nedzīvo, bet būtu paudusi viedokli par pastāvošu strīdu tur dzīvot vai veikusi kādas darbības šajā sakarā, saskaņā ar Augstākās tiesas praksi būtu prezumējams, ka līdz civiltiesiska strīda atrisināšanai personai nav tiesiska pamata dzīvot deklarētajā dzīvesvietā (*sk., piemēram, Augstākās tiesas 2015.gada 13.novembra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA–1187/2015 8.punktu*).

Ņemot vērā konstatētos apstākļus, tiesa secina, ka trešā persona faktiski nedzīvo /adrese/ un starp trešo personu un nekustamā īpašuma īpašnieku nav civiltiesiska strīda, un trešās personas vienīgā atlikusī saistība ar nekustamo īpašumu ir administratīvi tiesiskais dzīvesvietas deklarēšanas fakts.

[14] Personai ir jādeklarē sava dzīvesvieta maksimāli atbilstoši reālajai situācijai (*sk. Senāta 2008.gada 14.februāra sprieduma lietā Nr.SKA–31/2008 12.punktu, Senāta rīcības sēdes 2011.gada 9.jūnija lēmuma lietā Nr.SKA–512/2011 7.punktu*). Vienlaicīgi tiesa šajā lietā konstatē, ka trešā persona ar konkrētām darbībām attiecīgā laika periodā ir atteikusies no sākotnēji izteiktā nodoma labprātīgi apmesties un dzīvot /adrese/, līdz ar to pastāv pamats anulēt ziņas par minētās personas deklarēto dzīvesvietu (*sk. Augstākās tiesas Senāta 2012.gada 27.septembra spriedumu lietā SKA–391/2012*). Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā ir konstatējami priekšnoteikumi pieteicējam labvēlīga administratīvā akta par ziņu par trešās personas deklarētās dzīvesvietas anulēšanu izdošanai. Uz šādu tiesību normu interpretāciju un piemērošanu norāda arī administratīvo tiesu prakse (*sk., piemēram, Administratīvās apgabaltiesas 2016.gada 21.decembra spriedumu lietā Nr.A420182615 un Administratīvās rajona tiesas 2015.gada 9.septembra spriedumu lietā Nr.A420188615*).

[15] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu. Saskaņā ar Ministru kabineta 2013.gada 12.februāra noteikumu Nr.85 „Kārtība, kādā administratīvajā lietā iemaksā, atmaksā un atlīdzina valsts nodevu un iemaksā un atmaksā drošības naudu" 13.punktu valsts nodevu atlīdzina mēneša laikā pēc tiesas vai tiesneša nolēmuma stāšanās spēkā Administratīvā procesa likuma 126.pantā minētajos gadījumos no tās iestādes budžeta līdzekļiem, kura attiecīgajā administratīvajā lietā bijusi pieaicināta atbildētāja pusē. Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 124.panta pirmo daļu par pieteikumu par lietas ierosināšanu tiesā maksā valsts nodevu 28,46 *euro* apmērā.

Par pieteikuma iesniegšanu tiesā pieteicējs 2016.gada 8.septembrī ir samaksājis valsts nodevu 28,64 *euro* apmērā (*lietas 7.lapa*). Tā kā pieteikums ir apmierināms, tad par pieteikuma par lietas ierosināšanu tiesā maksājamā valsts nodeva 28,46 *euro* apmērā par labu pieteicējam ir atlīdzināma no Salaspils novada domes budžeta līdzekļiem.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, 246.–251.pantu, 254.panta pirmo daļu un 289.–291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

apmierināt /pers. D/ pieteikumu.

Uzlikt Salaspils novada domei pienākumu viena mēneša laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas izdot pieteicējam labvēlīgu administratīvo aktu, ar kuru tiktu anulētas ziņas par /pers. E/ deklarēto dzīvesvietu /adrese/.

Piespriest no Salaspils novada domes par labu /pers. D/, personas kods /personas kods/, viņa samaksāto valsts nodevu 28,46 *euro*.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese D.Ābele